

Дифтерія – це гостра інфекційна хвороба, яка є дуже небезпечною для життя. Збудником дифтерії є бактерії – дифтерійні палички. Захворювання передається повітряно-крапельним шляхом, рідше – через предмети побуту, іграшки, посуд, білизну. Хвороба проявляється сильним запаленням верхніх дихальних шляхів (у більшості випадків), очей, шкіри. Головною загрозою є не запалення, а токсин, який виробляє збудник дифтерії, через що ураження зазнає серцево-судинна та нервова системи. Дифтерійний токсин вкрай негативно впливає на міокард, розвиваючи міокардит, також може провокувати інфекційно-токсичний шок, загальну інтоксикацію організму, сильні розлади в роботі нервової системи.

Найбільш вразливі до дифтерії діти від 3 до 7 років, проте заразитися може кожен. Дифтерія підступна ще тим, що ознаки хвороби проявляються не у всіх, і зовні абсолютна здорова людина може бути носієм інфекції та розповсюджувати її, навіть не підозрюючи про це.

Інкубаційний період дифтерії складає від 2 до 10 днів.

Перші симптоми дифтерії: незначне підвищення температури тіла, біль в горлі, особливо під час ковтання, почервоніння та набряк мигдалин, наліт у вигляді білої чи жовто-сірої плівки на мигдаликах. Приблизно через тиждень легка форма дифтерії (зазвичай буває лише у щеплених) закінчується видужанням хворого. Якщо цього не стається, хвороба переходить у важку токсичну форму, яка є вкрай небезпечною для життя. Для токсичної форми дифтерії характерні симптоми: дуже висока температура тіла до 39,5-41,0°C, сильні головні болі, сонливість, апатія, блідість шкіри, сухість у роті, багаторазове блювання, біль у животі, різко виражений набряк мигдалин, утруднення дихання, гугнявість, значне збільшення шийних лімфатичних вузлів, до яких боляче торкатися.

Без введення протидифтерійної сироватки в 50% хворих на гостру токсичну форму дифтерії настає смерть. Та навіть введення такої сироватки не дає 100% гарантії на позитивне закінчення хвороби.

Єдиним способом профілактики дифтерії і попередження розвитку небезпечних ускладнень є вакцинація для дітей та і ревакцинація для дорослих.

Відповідно до Календаря щеплень, затвердженого МОЗ, вакцинацію від дифтерії слід проводити дітям у віці 2,4,6 місяців, повторна вакцинація – через рік, потім ревакцинація у 6 та 16 років. Дорослим людям необхідно робити ревакцинацію від дифтерії кожні 10 років впродовж усього життя, лише тоді можна говорити про захист від хвороби. Тільки за допомогою профілактичних щеплень можна не допустити поширення дифтерії в Україні.

З початку 2019 року в Україні зафіксовано п'ять випадків захворювання на дифтерію, один - у м. Києві, чотири - в м. Ужгороді.

В Черкаській області не зареєстровано жодного випадку захворювання на дифтерію.

Державна установа «Черкаський обласний лабораторний центр Міністерства охорони здоров'я України» проводить постійний моніторинг щодо захворюваності на дифтерію, а бактеріологічна лабораторія Центру забезпечена необхідними реактивами, середовищами, діагностиками для проведення досліджень у разі виникнення захворювань на цю інфекцію.